

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

KÖLCSÖNÁLOM

**AZ MSZP KORMÁNY ELHITETTE, HOGY ÉRDEMES ELADÓSODNI,
KÖLCSÖNBŐL MINDEN MEGKAPHATÓ.
MÁRA KIDERÜLT: MINDEZ CSAK ÁTVERÉS.
A VÉGÉN AZ BANK MÉG AZ OTTHONRA IS RÁTESZI A KEZÉT!**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPE ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

AZT KAPJUK, AMIT ÉRDEMELEÜNK!

A minap közös sajtóközleményt adtak ki az Amerikai Egyesült Államok, Belgium, Franciaország, Hollandia, Japán, Nagy-Britannia, Németország, Norvégia és Svájc nagykövetségei. Miért pont ők? Nos, saját nyilatkozatuk szerint azért, mert „a Magyarországra irányuló külföldi közvetlen befektetések túlnyomó része az általunk képviselt országokból származik”. Na, és persze azért, mert úgy gondolják, hogy joguk van hozzá, mondván: akinél a pénz, annak szól a muzsika. A követségek a nem-transzparens viselkedést teszik szóvá. „Aggodalommal figyeljük a nem-transzparens viselkedés jelentős megnyilvánulásait, amelyek hatással vannak a befektetőkre a közszolgáltatások, a műsorszolgáltatás és az országos közlekedési infrastruktúra egyes területein. Az erről szóló jelentések visszatartják a befektetéseket, melyekért Magyarország, minden más államhoz hasonlóan, verseng.” Magyarán, hogy hiába vannak törvények, közbeszerzés, számvéveszték, meg még nem tudom, hogy mi csoda, mifelénk mindent a színpalak mögött döntenek el, láthatatlanul. Sietve leszögezem, hogy a lényegét tekintve a külföldi követségeknek igazuk van. Ilyen korrupt ország, mint a miénk, kevés van a világban, pedig a korrupció gyakori betegség. De bármennyire is igazuk van, ez a mi dolgunk, magyaroké, Magyarországé!

Kormányunk tanácstalanul áll. Tudják, hogy loptak, de azt gondolták, hogy mások nem látják. Látják. Nos, még egyszer mondom, a lényegét tekintve igazuk van a külföldieknek. Csakhogy ők nagykövetségek, amelyeknek nem illik, nem szabad nyil-

vánosan véleményt formálni a fogadó országról. Ha ezt teszik, beavatkoznak a belügyeinkbe. És ők ezt teszik. Durván, arcátlanul beleszólnak abba, ami a mi dolgunk. Teszik ezt nagyjából úgy, mint egy gyarmaton, vagy banánköztársaságban. A legszörnyűbb, hogy a magyar kormány nem utasítja őket rendre, nem küld nekik tiltakozó jegyzéket. Sőt, a miniszterelnök behívja őket és magyarázkodik, mint az általános iskolás gyerek, aki a szülei helyett írta alá az ellenőrző könyvet. Próbálna meg ugyanezt a szlovák nagykövetség. Vagy képzeld el, hogy a magyar visszasságok ellen közösen tiltakozna a szerb, a szlovák, a román nagykövet. Azonnal hazazavarnák a nagykövetet, kitorne a diplomáciai háború. De mást mondok! Próbálja meg ugyanezt a magyar nagykövet Washingtonban! Másnap már nem kívánatos személy lenne. Egyébként csak azt kapjuk, amit érdeemelünk. Engedjük, hogy belénk rúgjanak, és belénk is rúgnak.

NAGYON NEM TETSZIK

Nem tetszik, nagyon nem tetszik, ami most van! – mondja egy kisváros polgármestere. Nem tetszik, hogy kilóra gyártják a törvényeket, és lehetetlen eligazodni bennük. Nem tetszik, hogy éjjelente azon kell törni a fejem, hogy miből javíttatjuk meg az iskola fűtését, miből fizetjük a gyerekek étkezését. Nem tetszik, hogy az önkormányzatnak hitelt kell felvennie, az meg főleg nem tetszik, hogy a bank, ráadásul külföldi bank, teljes ellenőrzés alá veszi az önkormányzatot. Nem tetszik, hogy az állam az önkormányzatot kényszeríti, hogy tartson fenn települési őrseget, ahelyett, hogy

a rendőrséget erősítené meg. Nem tetszik, hogy az önkormányzat a legnagyobb foglalkoztató, mert más munka nincs a városban. Nem tetszik, hogy az állami pályázatok csak kenőpénzzel lehet megnyerni. Nem tetszik, hogy ebben a rendszerben pont az sikkad el, ami a legfontosabb, az ember. Polgármester úr! Nekünk sem tetszik, nagyon nem tetszik!

HORVÁTH CSABA MEGÍRTA LEVELÉT

Levelét hozott a posta. Szépen, becsomagolva, feladóval, úgy, ahogyan illik. Nyilván nekem szól, mert azt írja a levélíró, hogy „tisztelt budapesti polgár”. Szerencsétlenségemre van szerencsém személyesen ismerni a szerzőt, de ezzel nem dicsek szem. Na, szóval, a levelet Horváth Csaba írta. Tudod, manapság ő az MSZP egyik üdvöskéje. Negyven évesen úgy gondolja, hogy még nem követett el annyi disznóságot, hogy ne indulhasson akármilyen posztért. Manapság, úgy tűnik, ő akar Demszky Gábor helyébe lépni, vagy talán már lépett is, nem hivatalosan. Persze, azért ő sem piszkóta. Négy évig Budapest II. kerületét boldogította polgármesterként. 2002-ben választották meg, tudod, akkor, amikor mindenkit megválasztottak, akit az MSZP indított. Ha történetesen nem ő indul, hanem a szomszédunk kutyája, ő is befut. Ennyit Horváth úr erényeiről. Ja, és persze, milliómos, ami elengedhetetlen feltétel manapság az MSZP-ben. Nos, Horváth úr most közli velem, hogy „baloldali pártként az MSZP mindig a hátrányban lévők jogainak védelmében lépett fel”. Hát persze, a papír mindent kibír! Horváth Csaba arról gyözköd engem és kétmillió budapesti polgárt, hogy olcsóbb lett a távfűtés, és ezért érdemes, sőt egyenes ezért kell az MSZP-re szavaznunk. Hogy miattuk emelkedik mindennek az ára? Hogy ők adtak el minden mozgathatót a külföldnek? Ugyan már, kit érdekel? Most a hazudozás időszaka jön. Ráadásul a fővárosi polgárok pénzén. MSZP-s körökben manapság ez a divat. Én mindenesetre a szemébe dobtam a levelet. És Te?

A KAPITALIZMUS ELLENSÉGE MI VAGYUNK

BESZÉLGETÉS MEGGYES ZOLTÁNNAL, A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT AKTIVISTÁJÁVAL

Meggyes Zoltán munkás, a szó klasszikus értelmében. Tisztességes, becsületes ember, élt a szocializmusban, így nem véletlen, hogy gyűlöli a kapitalizmust. „Hétköznapi családból származom, nálunk nem volt divat az okoskodó, mindig az uralkodó politikai széljárással való haszonhelyezkedés. A szocializmus megbuktatása után újra az árulók, a milliárdosok kerültek hatalomra. Megint vannak munkanélküliek, hajléktalanok, szegények, és vannak gazdagok, jól fizető állások. A pártok sajnos a többséget az orránál fogva vezetik. Azt kívánom, hogy ez megváltozzon, mert ennek a becsapott többségnek a mi pártunk szavazói között a helye!”

– *Hogyan kerültél a mozgalomba?*

– Röviden? Ez a szemét, gazdaságát szinte az utolsó fillérig eladó, népét nyomorító, tolvaj és hazug polgári demokrácia van a nyakunkon. Kapitalizmus van, amit szívből utálok.

Bővebben... Hétköznapi családból származom, nálunk nem volt divat az okoskodó, mindig az uralkodó politikai széljárással való haszonhelyezkedés. Szerencsére a szocializmus éveiből még jutott nekem is! Van rálatásom az 1989 előtti időkre, saját bőrömen pedig tapasztalhatom a rendszerárulás utáni megpróbáltatásokat. Ha ma szocializmus lenne, nyugodtan élhetnék. Lehet, hogy akkor nem lennék a Magyar Kommunista Munkáspárt tagja. Nem így történt, nem élhetek nyugodtan. 2006 őszén felkerestem a Munkáspártot, azóta itt vagyok.

– *Mi a véleményed az utcai akciókról?*

– Nagyon kellene! A gyárak, munkanélküli hivatalok, felsőoktatási intézmények, piacok előtt mindig, minden nap. Mindenhol, ahol meg lehet szólítani az embereket. Ezt alapvető munkaként kell alkalmazni, része kell, hogy legyen mindennapi életünknek. Nem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy a kapitalizmus – úgy is mondhatnám, hogy polgári demokrácia – legfőbb ellensége mi vagyunk. A demokráciának nevezett intézmény sok embernek barátja. Karöltve jár a munkanélküliséggel, a kizsákmányolással, a neki nem tetsző országok megszállásával, etnikai konfliktusok szításával, és még lehetne sorolni. Itthon egyedül mi nem tesszünk neki, ki is szorít minket, ahonnan csak tud. De az utcára még kimehetünk...

– *Fontos az Internet...*

– Az Internet lehetőségei még nincsenek teljes körűen kihasználva a mozgalom szempontjából. Nem vagyok nagy internetező, de abban biztos vagyok, hogy fontos stratégiánk egyike lehet a mai nemzedék megszólításában, fasizmus elleni fellépésé-

ben, a mai oktatás hazugságainak a tisztázásában. Fontos, de nem kizárólagos.

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– A lányommal sok időt töltök, és elmegyek a párom kézilabda-meccseire nézőként. Ha pedig otthon vagyok, olvasok és tévét is nézek.

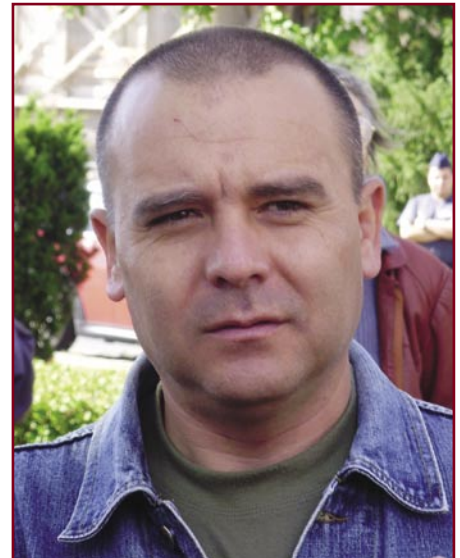
– *Milyen könyveket szoktál olvasni?*

– Elkezdtem Csujkovtól Az évszázad ütközetét. Közben elolvastam Pintér Istvántól a Kémtörténetek a XX. századból című könyvet. Most Thürmer Gyula, Az elszikkasztott ország című művét olvasom.

– *Mit kívánsz a jövőtől?*

– Gyermekkoromban sok időt töltöttem nagymamámnál az Alföldön, és hallgattam a történeteit. Az I. világháború befejeztével, Trianon után, a ma gyakran dicsőített Horthy kormányzósága idején anyai nagyanyám, sok más hozzá hasonló sorstársával együtt tizenegynéhány évesen gazdagéknál szolgált éhbérért. „Szerencsés” volt, mert nem volt munka nélkül. Igaz, iskolában lett volna a helye, de nem született jó helyre. Több millióan születtek rossz helyre. Számosan földbe vajt kunyhókban, nincstelenül, hajléktalanul tengődtek. Másik oldalon a kulákok, az úri osztály talpnyaló kiszolgálói – többek közt a csendőrség – más élet-színvonalon “tengette” napjait.

Aztán jött a II. világháború. Aki be tudott szolgálatni, mondjuk 2-3 vagon búzát, vagy volt sok pénze, maradhatott. Akik rossz helyre születtek, mentek a háborúba, a Szovjetunió ellen. Jött Jalta. Szétlőtt, szétrombolt, több sebből vérző országot hagyott maga után a politikai elit. Szerencsére fordult a kocka! Kommunisták kerültek hatalomra, és felépítettek egy olyan országot, ahol mindenki ingyen tanulhatott, mindenki dolgozhatott, megélhetéséhez elég fizetést kaphatott. Eltűnt a nyomor, béke és gyarodás köszöntött be. Európai színvonalú kórházakban gyógyulhatott a beteg. Volt jövő-

Meggyes Zoltán

1966. augusztus 20-án született Budapesten. Első tíz esztendejét vidéken élte, majd Budapestre költöztek, és azóta a fővárosban lakik. Általános iskolába Farnoson és a Szemere utcában járt. A 4-es számú Vörös Csillag Szakmunkásképzőben vas- és fémszerkezeti lakatos szakmát szerzett. Egy lánya van, akire nagyon büszke. Jelenleg a XVIII. kerületben él.

Minden rendezvényen jelen van, legutóbb a GE dolgozóinak védelmében tartott sajtótájékoztatót. Ő igazán hitelesen tud beszélni a magyar munkáosztály gondjairól, s jó példa arra, hogy hazánkban igenis, vannak munkások.

képe és kilátásai a népnek. A szocializmus megbuktatása után újra az árulók, a milliárdosok kerültek hatalomra. Megint vannak munkanélküliek, hajléktalanok, szegények, és vannak gazdagok, jól fizető állások.

És vannak agybeteg, magyargárdisták és csendőrséget szervező félkegyelműek, cigányozó-zsidózó szellemi törpék. A pártok az oszd meg és uralkodj alapon működnek. Egymás között mindent megosztanak... A cél érdekében minden módszert bevetnek és alkalmaznak. Sajnos a többséget az orránál fogva vezetik. Azt kívánom, hogy ez megváltozzon, mert ennek a becsapott többségnek a mi pártunk szavazói között a helye.

BANKI UZSORAKÖLCSÖN: AZ OTTHON

Munkáspárti aktivisták és a családok védelmére szerveződött Fehér Kéményseprők együtt igyekeztek megakadályozni egy monori asszony kilakoltatását. A 65 éves nyugdíjast végül rendőri segítséggel, bírósági végzés nélkül utcára tették. Házára a bank tette rá a kezét, s joggal gyanítható, hogy a cégek eleve azért adtak kölcsönt, hogy később elvehessék a fedezetként bevont ingatlant. Magyarországon legalább nyolcvanezer család retteg ma a kilakoltatástól.

A monori Kálmán Ferencné több százezer honfitársához hasonlóan pár éve elhitte, hogy dübörög a gazdaság, érdemes, és kell is hitelt felvennie, ha jobban akar élni. A bank kölcsönzött is, négy éve a devizahitel is kedvezőnek hatott, logikusnak tűnt az is, hogy otthonát ajánlja fel fedezetként. Hogy ez mivel járhat, hogy milyen jogai lesznek a banknak? Nos, az apróbetűs részre nem figyelt, a banknak meg nem volt kötelező magyaráznia.

Az MSZP és SZDSZ által beígért gazdasági csodából elképesztő válság lett. A monori asszony üzleti számításai nem jöttek be, ráadásul élettársa – akivel együtt vették fel a hitelt vállalkozásuk fejlesztésére – elhunyt. Az asszony próbálta eladni a vállalkozást, azonban a válság idején nem kellett senkinek. Nem érdekelte a bankot sem, a pénzintézet a ház megszerzésében volt érdekelt. Kálmán Ferencné egyetlen bevétele a 80 ezer forintos nyugdíja volt, ennek felét tudta volna törlesztésre fordítani, a bank azonban havi – euró árfolyamtól függően – 350-390 ezret követelt. A bankok által nagy garral aláírt, kilakoltatás elleni magatartási kódexe senkit sem érdekelt. A bank, az osztrák Raiffeisen így lépett, a szerződés apróbetűs részének megfelelően rátette a kezét az ingatlanra. Értsük: nem az asszony adta el a piaci áron, hogy törleszthesse hitelét, hanem a bank vette meg az amúgy is alacsony „kiáltási” ár 70 százalékáért. A pénzt levonta

a kölcsönből, s immár „mindössze” 4 milliót követel az asszonytól.

A magyar törvények szerint bírósági végzés kell a kilakoltatáshoz. A végrehajtónak nem volt ilyen papírja múlt csütörtök reggel Monoron. Azonban a végrehajtó úgy értelmezte a törvényt, hogy miután a bíróság a végrehajtást jóváhagyta, minden az övé, azt tesz, amit akar. Ez ellen tiltakoztak az Otthonvédő Szövetségben együttműködő szervezetek aktivistái, így a munkáspártiak és a Fehér Kéményseprők tagjai is. Sajnos sikertelenül, ugyanis a kivezényelt rendőrjárőrök a végrehajtót segítették. Utóbbi még azt sem engedte meg, hogy az asszony elvigye ingóságait, mindössze néhány használati cikket és ruhát vehetett magához. Nem érdekelt senkit az sem, hogy a nyugdíjas asszonynak nincs hova mennie. Utóbbi amúgy nem egyedi eset, legutóbb Szombathelyen egy 73 éves szívbeteg férfit tettek utcára.

Mint ahogy eddig több tízezer családnak kellett szembenéznie a végrehajtóval, a kilakoltatással. Még a kormány várakozásai szerint is az év végéig 30-32 ezren veszíthetik el otthonukat, a reális szám pedig elérheti a 70-80 ezret. Ennyi család veszítheti el otthonát.

A liberális média erre azt mondja, hogy ez az ő hibájuk, minek vettek fel ekkora hitelt. Miért hittek kormánynak, banknak? A dolog azonban nem ilyen egyszerű.

Monoron például az Otthonvédők összefogásban résztvevő társadalmi szervezet szerint alapos a gyanú, hogy a hiteltelző bank alkalmazottja és az önálló bírósági végrehajtó között cinkos megállapodás jött létre az ingatlantulajdon egymásnak való átjátszásáról.

A gyanú szerint a cégek eleve azért adtak kölcsönt, hogy később rátehessék a kezüket a fedezetként bevont ingatlanra. Az ügyfelek jellemzően olyan nehéz helyzetben lévő személyek közül kerültek ki, akik korábban már valamely banknál megpróbálták hitelhez jutni. Ezt már nem az Otthonvédők mondják, ez Farkas Ferencnek, a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete elnökének véleménye. Farkas úr természetesen nem nevez meg nagy, óriásbankokat, ez túl kockázatos lenne. Azonban a munkamódszer ugyanaz, nagy és kis pénzügyi vállalkozónál. Idézzük: „Gyanú van rá, és vizsgálat fo-

Mi a Munkáspárt megoldása?

- ▶ Megtiltjuk, hogy a kölcsönök nem-fizetése miatt önhibáján kívül bárkit is az utcára tegyenek.
- ▶ Befagyasztjuk a törlesztéseket azoknál a dolgozóknál, akik elvesztették a munkájukat!
- ▶ Lakossági hitelekkel és befektetésekkel foglalkozó állami bankot hozunk létre.

MEGSZERZÉSE A CÉL

lyik a gyanú szerint egyes kisebb hitelező cégek eleve azért adtak kölcsönt ügyfeleknek, hogy később kiforgathassák őket vagyonyukból. A felügyelet öt-tíz pénzügyi vállalkozást vizsgál, a jelenlegi adatok alapján nem zárható ki, hogy a hitelkihelyezés célja a fedezetül bevont ingatlanok megszerzése volt. Jelenleg is azt tapasztaljuk pénzügyi

vállalkozásoknál, esetleg bankoknál, hogy olyan szándékkal nyújtottak eleve hitelt, vagy olyan feltételeket szabtak már induláskor, hogy a szándékuk az volt, ellehetetleníteni az ügyfél törlesztését, és arra törekedtek egyértelműen a magatartásukban, hogy kilakoltassák az ügyfelet, és megszerezzék az ingatlanát.” ■

FEHÉR KÉMÉNYSEPRŐK: KISEPERNI A KORRUPCIÓT!

Törvényen kívül kell helyezni a tisztességtelen üzleti magatartást! – mondta el A Szabadságnak adott interjújában Dénes Tamás, a Fehér Kéményseprők Szövetségének elnöke. A szervezet aktívan küzd a családok védelmében, a kilakoltatások ellen. Nevük sokatmondó: a fehér szó a tisztességet, a kéményseprő kifejezéssel pedig a becsületes munkát szimbolizálja, azt, hogy a koromtól, mocsoktól, és a korrupciótól is meg kell szűrni a világot.

– Fehér Kéményseprők. Kik Önök?

– A Fehér Kéményseprők Szövetségét több szervezet hozta létre, vannak közöttünk vagyónörök, nagycsaládosokat, lakóközösségeket egyesítő tömörülések. Célunk világos: a családok védelme, a családokon belüli és családok közötti emberi kapcsolatok erősítése, valamint a közösségi tudat, a nemzedékek közötti összetartás, egymásra utaltság érzésének, a nők, a gyermekek és az idősek tiszteletének ápolása, a rászorultak gyámoltatása.

– Nem egy tipikus kéményseprő feladat.

– Nevünk szimbolikus. A fehér szín nevünkben a tisztaságot, mindennemű korrupció elvetését szimbolizálja. S miért kéményseprő? A kéményseprők nagyon komoly, egészség- és életvédelmi megelőző tevékenységet végeztek a múltban és ma is. Ha visszagondolunk gyermekkorunkra, és kéményeinket a fűtés időszakában újra gondtalanul, szabadon, boldogan és békés meleg családi körben használjuk, akkor melegség önti el szívünket. A kéményseprő szó nálunk is azt szimbolizálja, hogy a koromtól, mocsoktól, korrupciótól meg kell szűrni a világot, és azt követően újra szabad és kiegyensúlyozott, elnyomásuktól és a korrupciótól mentes társadalomban, szabad állampolgárként, szorongások nélkül élhet tovább minden család. Nem kerülhetnek utcára a családok, gyermekek. Nem árverezhetnek jogtalanul. Nem

alakulhatnak olyan árverező cégek, ahol nem az ügyfél az első, hanem a család!

– Meg lehet akadályozni a kilakoltatásokat?

– Ez a jelenlegi szabályok és törvények mellett szinte lehetetlen. Az önálló bírósági végrehajtók minden esetben rendőri védelmet kérnek és kapnak. A rendőrök közül többen is elmondták, hogy emberi meggyőződésük ellenére hajtják végre a parancsot, hiszen tisztában vannak azzal: embertelen eljárás eszközeként használják ki őket. A törvény megváltoztatására lenne szükség. A parlamenti képviselőknek kellene tenni valamit, de nem tesznek semmit. Talán azért, mert szintén benne vannak a buliban, így – vagy úgy részesednek belőle?

– Ez a monori eset tanulsága is?

– Az Otthonvédőkkel közösen a monori esetből is arra a következtetésre jutottunk, hogy a kilakoltatásokat le kell állítani, és törvénybe kell iktatni a lakhatási jogot. Ezért úgy gondoljuk, hogy országos méretekben, közérdekű perrel is lépniük kell az emberek érdekében, mert egyes hitelezők ember- és közösséggelens magatartásán nem lehet etikai kódexekkel változtatni. Törvényen kívül kell helyezni a tisztességtelen üzleti magatartást!

Harcolunk azért, hogy a társadalom felelős vezetői ne engedjék meg, hogy az önhibájukon kívül hitelt törleszteni nem képes állampolgárok öngyilkosságba meneküljenek. ■

Elég a családok kifosztásából!

1. Követeljük! A kilakoltatások, árverések azonnali felfüggesztését!
2. Követeljük, a már kilakoltatott családok azonnali visszahelyezését a saját tulajdonukba!
3. Követeljük, hogy a családok kifosztására szakosodott faktoring cégeket, pénzbehajtásra szakosodott kft-eket, adósságkezelő, követeléskezelő, és ezen cégek kiszolgálói ellen a kormány hatékony lépéseket tegyen! Azonnal vonják vissza a működési engedélyüket!
4. Követeljük, hogy a Banki Magatartás Kódex minden pénzügyi intézetre kötelező érvényű legyen!
5. Követeljük, hogy a Kódexben meghatározott 3 hónapos moratóriumot a Kormány tolja ki 1 éves intervallumra!
6. Követeljük, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete a törvényes keretek közt járjon el azon pénzügyi intézetekkel szemben, melyek a devizahitelek, bizonyítottan csak erre a célra (jogtalan ingatlanszerzés) csak Magyarországon engedélyezett jelzálog, és „opciós” szerződések megkötésére szakosodott!
7. Követeljük, hogy a Kormány iktassa törvénybe azon családok rehabilitálását, akik önhibájukon kívül kerültek kilakoltatásra, utólagosan törvényben is tekintsek jogtalanok az eljárást!
8. Követeljük, hogy a Kormány, az 1949. évi. XX. törvénybe foglalt alkotmányos jogainkkal ne éljen vissza!
9. Követeljük az 1949. évi. XX. törvény alapján az Alkotmányban leírtakban alapvető emberi jogaink sérthetetlenségét!
10. Követeljük, hogy azon negatív szereplők, akik részt vettek a kilakoltatásokban, kiszolgálókat, csalókat, behajtókat, ügyvédeket, banki embereket, 5 évig, ill. a pozíciójuk ismeretében 10 évig tiltsák el a közügyek gyakorlásától, a kilakoltatott családoknak az elszemélyesített sérelmeikért vagyoni kártérítésben, családonként 15 millió forint erejéig kártalanítsák!
11. Követeljük a kilakoltatásokért felelős személyek teljes vagyoni felelősségre vonását!
12. Követeljük, hogy az önkormányzatok a tél beállta előtt biztosítsanak átmeneti szállást a kilakoltatottaknak, helyzetük rendezéséig!

Fehér Kéményseprők

KÉSZ ÁTVERÉS

Ha humorosan, és nem tragikusan élhetné meg sokat szenvedett lakosságunk a rendszerváltó kormányok és azokat elvtelenül támogató ellenzékiek látszat-intézkedéseit, akkor a jól ismert „kész átverésnek” is lehetne tekinteni a sorozatos hazudozásokat.

A magyar nép első nagy megtévesztése a szépreményű rendszerváltással kezdődött.

„Kész átverés” volt a vértelen ellenforradalommal hatalomra jutott új elit részéről, hogy jóléti társadalmat és szociális piacgazdaságot ígértek a hiszékeny választópolgároknak – és rablókapitalizmus lett belőle.

Aztán folyamatosan következtek az arcpirító mellébeszélések, művészi fokon.

Két évtized távlatából tanulságos áttekinteni a jelentősebb történéseket, és összevetni a szemfényvesztéseket a bekövetkezett valósággal.

„Kész átverés” volt az az elméleti ki nyilatkoztatás, hogy a szocializmusban felgyülemlett, mintegy 20 milliárd dolláros államkölcson miatt rendszerváltásra van szükség. Ma ennek hatszorosa az államadósságunk, és sokszoros az adócsapdába kényszerített lakosság uzsorakamatokkal megnövelt hitelállománya. Mégse jut eszükbe a csalóknak, hogy nagyon indokolt lenne már egy új rendszer-váltás...

„Kész átverés” volt az ideológiailag sem alátámasztható, hazug propaganda, hogy csak magántulajdon alapján lehet gazdaságos tevékenységet folytatni. Ezzel a hazug szemlélettel a világszínvonalon, hatékonyan termelő üzemeket (Csepel, Diósgyőr, Rába, Ikarus, Videoton, sorolhatnánk) lehetetlenítették el.

Mindezeket azért, hogy jüdapénzért, főként külföldiek tulajdonába adják a nemzet vagyonát, vagy a rabló privatizáció folyamán kialakítsák a hazai burzsoáziát.

„Kész átverés” volt az agrárium „tudorainak” az a korszakalkotó tézise, hogy nem kellene nekünk kolhoz-típusú szövetkezetek, sem állami gazdaságok. Pedig ezek akkor már a falu fejlődésének meghatározói voltak. Előrelátásuk eredménye lett, hogy a magyar gazdaságban akkora termelési és piaci visszaesés következett be, amelyet évtizedekig nem lehet helyrehozni (különösen nem vadkapitalista viszonyok között).

„Kész átverés” volt, hogy a jogállamiságot és törvényességet hirdették öszintéséget vágyó népünknek, ugyanakkor a milliomos csalók és sikkasztók közül még azok sem kapnak méltó büntetést, akiket nemzeti elfogató parancsra sikerült kézrekeríteni. Háborítatlanul működnek a különböző (olaj, szesz, lakásfelvásárló, stb.) maffiák, virágzanak az állami megrendelések panamázási ügyletei, a külföldi adóelkerülések, és más káprázatos bűncselekmények, mind-mind következmények nélkül, vagy 80 évre titkosítva!

A jogi tisztességtelenségek teteje, hogy a nagystílusú kapcsolatokkal rendelkező bűnözők helyett nálunk a bűnildözöket némitják el, amire talán ma az EU-nak is illene felfigyelni.

„Kész átverés” még ma is, hogy a pénzintézetek átfogó hiteket ajánlanak az általuk adósságcspadába kergetett adósok részére. Vitathatatlan tény, hogy a változtatható devizakamattal és a kíméletlen uzsorakamatokkal, az etikátlan hitelközvetítő díjakkal és a folyton nő-

vekvő banki költségekkel teljesíthetetlené váltak a lakossági tartozások. Az áthidaló hitelek nem jelentenek valóságos megoldást, mivel a tartozások további növekedését, és ezáltal a kilátástalanságot fokozzák. Sürgős kormányintézkedések kellenek a lakásárverezések megakadályozására, közös állami, banki és adóterhek átvállalására.

Szemfényvesztő „kódexek” helyett igazságos törvényekre és azok következetes betartására van szükség!

„Kész átverés” volt a közelmúltban igazságos és arányos válságkezelésről beszélni, amikor „tisztességes és szociálisan érzékeny” képviselőink lényegében csak az EU átlagánál jelentősen alacsonyabb nyugdíjak és a szociális juttatások megnyirbálásában látták a megoldást, ami világosan tükrözi az emberi szolidaritási tisztességüket és alkalmasságukat...

Eszükbe sem jutott, hogy hasonló színvonalon vészleljék át a világválság nehézségeit, mint megnyomorított választóik. Pedig számos megoldás kínál-

ADY ENDRE

(1877. NOVEMBER 22., ÉRMINDSZENT - 1919. JANUÁR 27., BUDAPEST)

„De mégis szörnyű sors, hogy a nyugati hitványságok és a keleti kegyetlenségek ősi, szent házasságának legsúlyosabb terhét máig is érezzük.”

Ady költő volt, költőként ismerjük őt elsősorban. Egyik legnagyobb géniusza az európai költészetnek. Ugyanakkor publicista is, élehangú, világgosságot teremtő újságíró.

Nagy kár, hogy nem olvassuk cikkeit, mint időtálló, hiteles forrásokat. Születésnapja után, halálának évfordulója előtt tűnődünk el zseniális meglátásain, melyek mint az éles penge vágnak napjaink foszladozó szövetébe.

Magyarországon a nép akkor sem, ma sem volt csendes, belenyugvó, megelégedett, de nem voltunk forradalmi ország sem. „S amikor az urai csináltak valami forradalomfélét, azt már jóelőre eladásra

szánták”. Mert ugye a pénzisten, a Mammon, a disznófejű nagyúr mindig itt zülleszteti a haza bitorlóit. Még a nép szent lázadásait, elégedetlen morajlását, a kisebbségi létben élők autonómiavágyát is kihasználják a nagyurak. Most a kereskedelmi médiák mögött habzsoló gazdasági érdekesoportok.

Hiába! Az utolsó igazi parasztfelkelést Dózsa György vezette, s a proletariátus is a Tanácsköztársaság idején táncoltatta meg rendesen a nagyságos urakat.

„Ez a mai robbanó Magyarország már tudja, hogy az ellenség itt benn van s hogy evvel az ellenséggel le kell számolni.”

A hitványok mindig találnak valami kibúvót a tőke odvas fogainak sötétjében. A

gögös, rangjelzéssel megáldott senkik az éhes gyermekek ájulásából is profitot csinálnak. S a népnek itt nem szabad passzivitásba burkolózni, mert a hitványok felfalják, ha nem csinál valamit. Igaz, az utolsó igazi paraszttvezér Dózsa György volt. De a fenébe is! Mi nem Dózsa György unokái vagyunk?

„Az új Magyarország emberei annyi gyalázatos és szégyenletes alku után, meg fogják csinálni a nagy söprést ebben a nagy, sokszemettű pitvarban”

Hiába minden cifra tűzijáték, ami a szemeket van hivatva megvakítani, hiába minden gyalázatos átverés és parlamenti, érthetetlen okoskodás! A gyomrok korgása kiűzi majd az othonokat dobraverő bankárkasztot!

FOGARASI ZSUZSANNA

kozott volna a szabadrablások erőteljes megadóztatásával, vagy reprivatizációval, a bankkonszolidáció milliárdjainak visszafizetésével, vagy igazi vagyonadózással.

Érthetetlenek a társadalom számára a százmillió végkielégítések és sokmillió havi- és mellékjövedelmek, és még mindig nem nyílt ki az emberek zsebében a bicska!

„Kész átverés”, amit a választott képviselőink a vagyonbevallási mutatókkal elkövetnek. A kétes úton megszerzett tulajdonaiknak csak jelentéktelen része a sajátjuk, a vagyon többsége családtagok, rokonok nevében nyilvántartva. Nem szerepelnek a bevallásokban

a külföldi bankokban elhelyezett betétek, de még az adóparadicsomokba mentett csalások sem.

„Kész átverés” volt a napokban, hogy a népszavazást követelő kezdeményezéssel szemben a honatyák lesajnálták a törvényességet, és a számla nélküli költségtérítések megszüntetése helyett arcátlanul tovább növelték érdemtelen haszonszerzésüket.

A fentiek mellett megannyi igazságtalansággal találkozunk napjainkban a jóhiszemű állampolgár. Már csak az a döntő kérdés, hogy meddig tart tűrőképessége a végzetlen átverések láttán.

SZEMENYEI DEZSŐ

A MUNKÁSPÁRT VELÜNK VAN!

Szavazz a Munkáspártra, mikor eljön az idő, és hamarosan leszerelik a kamerákat a munkahelyeden! Nem figyelhet többé a „Nagy Testvér”! Nem lesz joguk ahhoz, hogy messziről figyeljék még azt is, hogy mikor mész WC-re. Most is jogellenes, amit tesznek! De ma kit szolgál a jog!?

Ha jön a Munkáspárt, vége lesz a béres-rendszernek! Mert a munkaerő-kölcsönzés a régi béres-rendszer újjáéledése. Azt akarják, hogy mikor szól a gazda, menj dolgozni, és örülj, ha nem a saját szerszámoddal! Utána szevasz, ha legközelebb megint kellesz, szólok neked, öcsém! Ezt úgy hívják, hogy napszámos.

Elég a megalázó munkaerő-kölcsönzésből, amin az emberkereskedő cég keres! Vagy felvesznek rendesen, vagy sehogy!

Egy munkás

Álmodik a Nyomor

Duhaj kedvek Eldorádója,
Száz tivornyás hely, ne bomolj.
Csitt, most valahol, tán Ujpesten,
Húszesztendős legénynek vackán
Álmodik a Nyomor.

Gyár-marta, szép, sovány, bús alvó,
Melle horpadt, válla kiáll,
Arcán zúzos, jeges nedvesség,
Mosolyog. Szent, nehéz álmában
Urabb, mint egy király.

Tiszta ágyat és tiszta asszonyt
Álmodik s vígan föl kacag,
Kicsit több bért, egy jó tál ételt,
Foltatlan ruhát, tisztességet
S emberibb szavakat.

Kevesebb vért a köhögésnél
És a munkánál több erőt
S hogy ne kellessen megjelenni
Legalább tíz-húsz esztendőig
Az Úr színe előtt.

Te, nagyváros, csupán öt percig
Álljon ürítetlen a bor
Dús asztalán dús nábobidnak,
Mert valahol talán utolsót
Álmodik a Nyomor.

Ady Endre

SZOLNOK PÉLDÁT MUTAT

A múlt héten kitétek magukért Jász-Nagykun-Szolnok megye kommunis-tái. Csütörtökön a párt elnökét fogadták a karcagi választókerületben. Horváth Sándort, a Munkáspárt képviselő-jelöltjét nagyon sokan ismerik a térség nagy településein, így Abádszalókon, Tiszafüreden és természetesen Karcagon, ahol maga is él.

Szombaton viszont Szolnok adott helyet a Munkáspárt Elnöksége és a megyei elnökség közös ülésének. A reggel a szolnoki piacon kezdődött, ami ezúttal is sikeres volt. Az emberek meglepődtek, hogy a párt teljes országos és helyi vezetése röplapokat osztogat a vásárlóknak és az eladóknak. Sok-sok kérdést tettek fel a párt elnökének, sokan panasztak el gondolataikat.

A szolnoki Alexandra Könyvesbolt-

ban dedikálással folytatódott a program. A korai forgalom nehezen indult, de a végére több mint egy tucat példányt adtak el „Az elsikkasztott ország” című könyvből. A könyvesbolt dolgozói szerint van érdeklődés a könyv iránt.

Az országos és a megyei elnökség

Thürmer Gyula, illetve Bencsik Mihály vezetésével tekintette át a megyei párt-szervezet helyzetét, helyét és feladatait az országos munkában. A megyei vezetők elmondták, hogy a választókerületek túlnyomó többségében biztosan megállítják a jelöltek, bár mindenütt sokat kell dolgozni. Az elmúlt időszakban sokat tettek a társadalmi kapcsolatok erősítéséért. Kapcsolatban vannak a megyei és a helyi önkormányzatokkal, rendszeresen szórólapoznak, terjesztik A Szabadságot és a helyi pártlapot, a Jász-Kun Munkást.

Thürmer Gyula kiemelte, hogy a Munkáspárt ma egyszerre van jó és rossz helyzetben. Jó a helyzetünk, mert az emberek jobban értik, hogy mi is az a kapitalizmus, és becsülik a Munkáspártot. Rossz a helyzetünk, mivel nincs pénzünk és kádergondokkal is küzdünk. Ezért nagyon fontos, hogy a párt vezetői minden szinten éljen járjanak az áldozatvállalásban. Nekünk kell a legnagyobb áldozatokat hozni anyagilag is, a munkát tekintve is – mondotta. De legalább ilyen fontos, hogy meglévő erőinket a lehető legjobban szervezzük. Ha sikerült e két dolgot megvalósítani, van esélyünk. A párt elnöke aláhúzta: a Jász-Nagykun-Szolnok megyei párt-szervezet erős szervezet. A párt egésze azt várja tőle, minden megyei kommunistától, hogy mutassanak példát. Járlanak éljen a pénzügyűjtésben, a könyvértékesítésben, A Szabadság terjesztésében, az utcai akciók szervezésében. A megyei párttagság erre képes, s példájuk jótékonyan hathat a Munkáspárt egészére.

Az egész napos program lakossági fórummal ért véget Szolnok Széchenyilakótelepén. A programokról hírt adott a szolnoki televízió és a megyei újság is. ■

LENDÜLETBEN A BUDAPESTI FRONT

DUSNOKI DÁVID, URBÁN SZANDA ÉS CSEH MIKLÓS

Vasárnap kora hajnalban a budapesti Frontelnök, Cseh Miklós vezetésével kommunista fiatalok jelentek meg a szigetalmi piac bejáratánál.

Vörös zászlók és munkáspárti asztalka jelezte, hogy ezúttal „politikai színezet” is kap a vasárnapi piac. A Baloldali Front budapesti tagjai a munkáspárti vád-

iratot és a Front szórólapjait osztogatták az árusoknak és a vásárlóknak egyaránt.

Nagyon sokan fogadták szívesen a Vádiratot. Voltak olyanok is, akik először nem akarták elfogadni a szórólapot, majd miután meghallották, hogy „kormány és rendszerellenes vádirat”, azonnal felébredt bennük az érdeklődés. Többen lelkesítő szavakkal bíztatták az aktivistákat: várják a Munkáspárt megerősödését! Itt is tapasztalható volt, hogy valóban erős a Kádár-nosztalgia, legtöbbször szívesen visszahoznák a szocialista rendszer emberközpontú éveit. Egy férfi hosszasan beszélt a szocializmusban megélt szép emlékeiről, és kifejezetten örült, hogy vannak kommunista elkötelezettségű fiatalok. Végén így köszöntek el: mi egyszerre vagyunk Kádár János unokái, és egy új szocialista rendszer harcosai.

Persze a fiatal kommunisták mellett itt is rengeteg csalódott MSZP-szavazó állt meg. Ők már ugyanolyan utálatot éreznek az MSZP iránt, mint Orbán Viktor iránt. Sokan nem rejtették véka alá a véleményüket: vagy el sem mennek szavazni, vagy munkáspárti szavazók lesznek, mert a munkáspárti gondolatok az ő gondolataik!

Miattuk is érdemes tovább dolgozni!

THÜRMER A RENDSZERVÁLTÁSRÓL

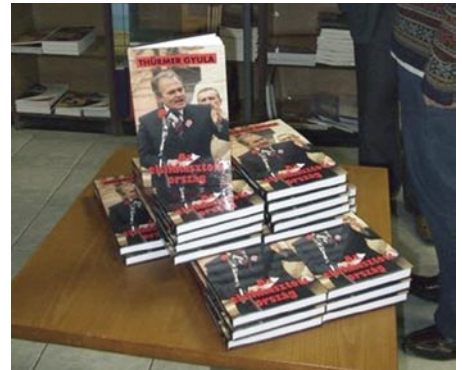
A Munkáspárt Baross utcai központjában és a könyvesboltokban is kapható Thürmer Gyula, „Az elsikkasztott ország” című könyve. Más politikusokkal ellentétben ez nem egy beszédgyűjtemény, nem egyszer már leírt és elhangzott mondatok egyvelege. Thürmer könyvében magáról is ír, de valójában a kérdés a lényeg: meg lehetett volna menteni a magyar szocializmust? Mit akart Kádár János? S hogyan tovább ma? A Munkáspárt elnökének könyve kitér még egyben: Thürmer Gyula a kiadótól a könyv megírásáért kapott honoráriumot forint-ra pontosan a pártnak adta. Az alábbiakban a könyvből idézünk.

„A Munkáspárt nehezen születik. Nem akarunk kapitalizmust, védjük a szocializmust! Rendben! De hogyan tovább? Milyen legyen a párt? Na, és egy apró kérdés: ki vezesse a pártot? A párt szervezése nem Grósz lakásán indul, központtá csak novembertől válik. Október 16-án létrejön a létszámában legnagyobb szerveződés, az Ideiglenes Ügyvezető Testület. Némi meglepetéssel látom, hogy elnöknek egykori külügyes főnökömet, Puja Frigyest választják. Nincs velem bajom, sőt tisztelem, de ekkoriban már 68 éves, nehezen hall. Azt se nagyon tesszik, hogy két olyan segítőtársa van, akik mindenben a régi rendszerhez kötődnek. Ribánszki Róbert és Dóczé Kálmán. A levegőben van egy ellentmondás, amely majd később elviszi őket a Munkáspártból. Ők a régi pártot akarják folytatni, én újat akarok kezdeni. Szerintük a fiataloknak még tanulniuk kell, szerintem nekünk kell vezetnünk, az emberek új arckat, új módszereket akarnak.

Október 20-án még egy szervezet hirdeti meg ugyanazt a célt: újjászervezik az MSZMP-t! Az Ideiglenes Szervező Bizottság a Széchenyi rakparton jön létre, Virág Ferenc újságíró, a KB munkatársának és mások vezetésével. Itt vállalt szerepet Udvarhelyi László, aki a szocialista kor ígéretes kádere. Már 1980-ban, fiatalon a Kiadói Főigazgatóság vezetője, de nem képes kijönni az akkori vezetéssel. 1989-ben a Kultúra Külkereskedelmi Vállalat egyik vezetője. Bizalmi állás, hiszen a régi MSZMP sok külföldi pártot ezen a cégen keresztül támogatott anyagilag. Udvarhelyivel decembertől már egy vezetőségben ülünk. Hamarosan kiderül, hogy nem tudunk kijönni. A csapat mögött egyébként a jól ismert Berecz János áll. Akkoriban nem kérdezzük egymástól, hogy honnan jössz, csak azt, hogy merre mész. Ma már másként cselekednék. Az sem mindegy, hogy eddig hol voltál.

Az események felgyorsulnak. Október 28-ára, Budapestre nagyaktívát hívnak össze. Legyen kongresszus! – adják ki a jelszót. November 7-én az Építők Rózsa Ferenc Kultúrházában ünnepi gyűlést rendeznek az új párt szervezői. Első ízben jelennek meg együtt a nyilvánosság előtt a különböző szerveződések képviselői. Itt van Grósz Károly, Berecz János, Puja Frigyes, Ribánszki Róbert. Megállapodnak, hogy december 17-ére összehívják az MSZMP XIV. Kongresszusát.

A „nagyok” november 17-én létrehoznak egy újabb testületet, az MSZMP Kongresszusi Előkészítő Bizottságát. Innen tovább ezé a szervé minden hatalom. A különböző áramlatok ide olvadnak be, legalábbis elvileg. A gyakorlatban folyik a csata, hogy kinek lesz több képviselője a kongresszuson, ki milyen pozíció-

hoz jut. Legyünk elnézőek, elvégre Madáchtól tudjuk, hogy a „forradalom meg-eszi gyermekeit.” Nálunk szerencsére az evésig nem jutott el. A bizottság elnöke Grósz, s bekerül a többi ismert vezető is. Nem mondhatni, hogy szeretik Grószt. Az októberi kongresszusi szereplését áruhásként élik, és soha sem bocsátják meg. Grósz azonban a legismertebb személyiség. Belenyugszanak. Grósz nyakába veszi a kongresszus ügyeit és hamarosan rájön, hogy ahányan vannak, annyi félét akarnak. Ebből így nem lesz kongresszus! Grósz cselhez folyamodik. Javasolja egy kongresszusi előkészítő iroda létrehozását. Valakinek dolgoznia is kell! Ennek vezetőjéül jelölnek engem.”

MOST KELL HAJTANI!

Most figyelnek ránk, most fontos, hogy láttassuk magunkat! Holnap már késő. Ideje leszokni a jól bevált „visszatérünk rá, ráér holnap, majd meglátjuk, átbeszéljük” gyengeségeinkről. Annyira szorít az idő, hogy nem cselekedhetünk elég hamar. Már ma, ha nem tegnap, menjünk ki az utcára, és hagyjuk abba a párthelyiségbe való bezárkózást! Igen, fontosak az ünnepek, a jó beszélgetések, a taggyűlések, a kiselőadások, de most tartunk bőjtöt ezen a területen!

Ha most nem állunk az emberek elé, jön a nagy pártok sokmillió kampánya, s ránk már a kutya sem fog figyelni!

Most észrevesznek, mert csak mi vagyunk, akik a választásokon kívül is törődnek velük!

Most érdekes, amit mondunk, s nem

fogják elfelejteni a beszélgetéseinket a szavazóurnánál sem, hiába jön a postáladába szórt számtalan reklámanyag.

Most minden rajtunk múlik!

Ráér az adminisztráció, a beszámoló, minden ráér.

De a munkás nem vár meg a gyárkapu előtt, és az utas is továbbrobog a vonattal. A munkanélküli is hazaballag a hivatalból.

A KB-tagoknak, a regionális, helyi vezetőknek van igazán nagy felelősségük most. Mert ha mindegyik kimegy az utcára – hát az már egy jó csapat!

Aki a gyakorlatban bizonyít, annak van erkölcsi alapja szótartot intézni a tagsághoz. Járjunk elől a jó példával! Hisz mit tudhat az életről az elvárásolt királyleány, aki száz esztendeje egy toronyban lakik?

PAULIK PÉTER

Az én húsz évem – Kovács István

A SZABADSÁG A MUNKÁSPÁRT 20. SZÜLETÉSNAPIJA ALKALMÁBÓL SOROZATOT INDÍT „AZ ÉN HÚSZ ÉVEM” CÍMMEL. A MUNKÁSPÁRT TÖRTÉNETE – KÖZÖS HARCUNK HISTÓRIÁJA. NAGYGYŰLÉSEKRŐL, FELVONULÁSOKRÓL ÉS VÁLASZTÁSOKRÓL ÉPPÉGY SZÓL, MINT A MINDENNAPI MUNKA, A SZÓRÓLAPOZÁS, A KOPOGTATÓCÉDULA GYŰJTÉS VAGY AKÁR CSAK EGY PIACI BESZÉLGETÉS „APRÓ” PILLANATAIRÓL. VÁRJUK MINDAZON PÁRTTAGJAINK ÍRÁSAIT, AKIK ÚGY GONDOLJÁK, HOGY A MUNKÁSPÁRT KÖZÖS KINCSEVÉ TENNEK AZ ELMŰLT HÚSZ ÉV SZÁMUKRA FONTOS, EMLÉKEZETES PILLANATAIT. EZÜTTAL KOVÁCS ISTVÁN EMLÉKEIT IDÉZZÜK FEL.

A kerek évfordulók alkalmával az ember kicsit jobban elgondolkodik. Mérlegleli, mit tett jól, mit kellett volna másképpen csinálni, és óhatatlanul kicsit szomorúbban gondol arra, hogy mennyire gyorsan múlik az idő. Ebben az évben én is így tettem.

BOLDOG GYEREKKOR

'69-ben láttam meg a napvilágot, munkáscsalád gyermekeként. Apám esztergályos, anyám bolti eladó volt. Családunk nem volt gazdag, nem volt kiváltságos, és nem voltak a múlt rendszer párttagjai. De az a rendszer adott akkor is, ha valaki nem volt közel a tűzhöz. Gyakrabban került hús a fazékba, mint manapság. Szegényen, de boldogan nevelkedtünk. Az iskolában nem volt szegregáció, évekig űlt az előttem lévő padban egy cigánylány. Ugyanúgy a közösség része volt, mint a doktornő vagy az üzemmérnök gyereke. Cseperedtünk, évről évre minden különbözőbb nehézség nélkül. Nem kellett protekció vagy sok pénz ahhoz, hogy továbbtanulhassunk. Mindenkinek megvolt a lehetősége. Én apám nyomdokaiba léptem, mechanikai műszerésznek tanultam. Ekkoriban még voltak gyárak, munkásközösségek. Szerencsére két ilyen gyárban is tanulhattam, gyakorolhattam a szakmát. Tapasztalt fejjel visszagondolva, ezen időszakok nagyon is meghatározták gondolkodásomat, baloldali értékrendem kialakulását. Nagyon sok kedves emlék köt ezekhez az évekhez. Kezdetben a kisdobosság, majd az úttörőmozgalom, az őrsi órák, vagy az ifjúsági táborok. A vállalati rendezvények, vagy az a munkamorál, közösségi szellem, összetartás ma már nincs jelen. Pedig nagy szüksége lenne ezekre a társadalomnak. Még lehettem sorkatona, amire nagyon büszke vagyok. Mai napig összeszorul a szívem, mikor a

katonai eskütételeme gondolok. Azokban az években voltam katona, amikor a Magyar Népköztársaságra esküdtünk fel, viszont már a Köztársaságban szereltünk le. Elvtársi megszólításra, parancsszóra gyakorlatoztunk, tanultuk meg a haza védelmét, „védtük” a dolgozó népet, hogy nyugodtan építhesse a szocializmust. Sajnos ekkor már érezhető volt, hogy baj van, nagy baj. A parancsnok gépkocsi-vezetőjeként sok furcsaságot tapasztaltam. Kezdődött azzal, hogy híradós ezredesemet érdekes helyekre vittem. Például szakszervezeti vezetőkhöz. Kérdezheti a kedves olvasó, hogy, na és? A szocializmusban nem volt divat csak úgy bratyizni. De érdekes volt az is, amikor Nagy Imrét újratemették. Érezhető volt, hogy valami

Kommunistának lenni dicsőítő, ez egy rang, büszkén viselendő politikai öltözet. A Munkáspártban lenni, nap, mint nap harcolni, megtiszteltetés. Mikor „munkakönyvembe” került a vörös bélyegző, azt éreztem: hazataláltam.

változik a politikában. Túl nagy volt a felhajtás. Kékre festették a hangosító Csepel teherautókat, ami a Hősök terén adta a technikát a ceremóniához. HA-s rendszámomat lecseréltük PS-re – ez akkoriban a posta autóinak volt a rendszáma – és annyi mesterlövész volt a háztetőkön, hogy majd vége lett a „bulinak”, mire megszámoztuk őket. Buli volt ez, a kapitalizmust akarók bulija. Ezzel mérték fel, hogy mit lehet legyűrni a magyar nép torkán. Jól sikerült a főpróba, mert azóta is azt tesznek a néppel, amit csak akarnak.

KÉNYSZEREDETT VALÓSÁG

Kényszeredett, mert ha utólag visszagondolunk, senki nem akarta ezt, ami van. Nem ilyen kapitalizmusról álmodozott még az se, aki azt akart, hát még a szerencsétlen melós, a néptömegek, de már ide sorolhatjuk az értelmiség egy jelentős részét is, akinek sokkal jobb volt a szocializmusban. Ránk kényszerítették a gyári munka helyett, az állam által jól koordinált iskola, egészségügyi rendszer helyett a vállalkozások formáját. A kilencvenes éveket apámmal közös vállalkozással kezdtük. Na, nem mintha nagyon akartuk volna, csak folyamatosan szűntek meg a gyárak, nagyüzemek, és más lehetőség híján ez maradt. Az első években még tetszett is a dolog. Magunk urai voltunk, annyit dolgoztunk és akkor, amikor jólesett. Még némi anyagi elmozdulás is látszott, igaz, kemény munka árán. Elhittük, hogy ha sokat dolgozunk, akkor milliomosok is lehetünk. Igaz, a milliókra nem vágytunk, de szerettünk volna könnyebb életet biztosítani a gyerekeimnek. A nálunk munkát vállalók ugyanolyan melósok voltak, mint az előző rendszerben. De mi magunk is, azzal a különbséggel, hogy a bürokráciának köszönhetően lecseréltük a melósruhát utcai viseletre, mert csak így vettek komolyabban minket a hatóságoknál és az üzleti tárgyalásokon. De mivel mi munkásnak születünk, nem állt jól ez a szerep. Hamar rá kellett jönnünk, hogy ezt a vállalkozói életet nem nekünk találták ki. Soha nem tudtam kizsákmányolni a nálam dolgozókat, mindig megkapták a fizetésüket időre, még ha nekem nem maradt, csak kenyérre, vagy kölcsönt kellett felvennem.

Mehettünk mi akárhova, munka után, vagy pályázati pénzért. Nem adták azt könnyen csak annak, aki jókor volt jó helyen, vagy a neve benne volt abban a pakliban, amiből csak keveseknek húznak lapot.

Az uniós csatlakozás is csak a kiváltságosoknak hozott szebb jövőt. Hamar megtapasztaltuk, hogy a brüsszeli követelményeknek csak a multik tudnak játszani könnyedséggel megfelelni. Ezen eseményeknek köszönhetően kerültem kapcsolatba a Munkáspárttal 2001-ben. Eleinte csak szimpatizánsként figyeltem a párt helyi szervezetének működését. 2002-ben viszont már megmértem magam Érden, először, mint országgyűlési képviselőjelölt, majd ősszel, mint polgármesterjelölt. Egyik sem volt könnyű feladat.

A parlamenti választásokon az MSZP részéről jelölt volt Jánosi György, aki mélyen benne van a buliban. Hatalmas pénzeket költöttek a reklámozására, mert már ekkor „nagy” ember volt a csapatán belül. A polgármester-választáson meg egy olyan szocit indítottak, akinek diletantizmusáról később városkám naiv lakossága is megbizonyosodhatott.

Ráadásul nagyon előregedett a tag-ságunk. El szoktam gondolkodni, hogy idősebb kommunista társaim mit képzeltek a kilencvenes évek elején, hogy jó lesz a kapitalizmus, vagy azt, hogy egy-két év alatt visszatérünk a Lenini útra? Nincs szükség a fiatalításra? Nem tudom, mi járhat a fejükben, de nagyon kevesen vannak, akik gyermekeiket vagy unokáikat behozták a mozgalomba. Pedig nagy szükség lenne erre a generációra, mert a háború még sokáig fog tartani.

Keresgéltem a helyem az elmúlt két évtizedben. Kipróbáltam magam autószerelőként, álltam a söntés mögött, egy darabig étteremben dolgoztam, ezt is családi felállásban. Elvégeztem számos iskolát, tanfolyamot. Nem igazán találtam a helyem, nem éreztem sehohoz, hogy azt tehetem, amire igazán szükségem van, amire szüksége van a hazámnak.

2006 óta vagyok a pártközpontban, mint hivatásos forradalmár. Szeretem a munkámat, szeretek a párt elnökével dolgozni, nagy tanító, igaz kommunista. Most már tudom, milyenek lehetnek kommunista elődeink, akiket a sztahanovista vagy hasonló érdemrenddel kitüntettek. Ebben a munkában nincs reggel vagy este, nincs hétvége, csak a munka van január elsejétől december végéig. Lassan feltűnik azért a következő nemzedék, azok, akik tovább viszik a vörös lobogót. Nekünk az a fel-

adatunk, hogy most keressük, neveljük és segítsük őket. Segíteni kell őket, mert egy bűnös, erkölcstelen társadalomban nevelkednek. Ahol egymás eltaposása a trendi. Ők csak történelemkönyvekből és „legendákból” ismerik a marxista gondolkodást. Mutassunk nekik példát, mutassuk és tanítsuk nekik a helyes utat! Engedjünk teret nekik, hogy bontogassák szárnyaikat. Ez az utolsó perc, mikor megtehetik, mert még itt vagyunk, hogy vigyázzuk őket.

A JELEN KÉRDÉSEI

Aggodalommal teli gondolatok kavarnak most a fejemben. Mi lesz az utánam jövő nemzedékkel? Mi lesz a gyerekeimmel? Megérem, hogy térdemen lovagoljon az unokám?

Nem véletlen, hogy ezek járnak a fejemben. A lelegején írtam, hogy a kerek évfordulók elgondolkodtatják az embert. „Egy kommunista nem lehet önző. Nem tehetem meg, hogy csak magamra, családomra gondolok, mikor hazánk többsége nyomorog” – ezt szoktam emlegetni a feleségemnek, mikor „megdorgál”, miért végzek ilyen későn, vagy miért kell hétvégén megint távol lenni tőlük. Lassan belátta, vagy beletörődött a sorsába, mint sokan az országban. A válságnak köszönhetően elvesztette a munkahelyét, és azóta sem talál tisztességes munkát. Nem kell senkinek olyan munkaerő, aki többgyermekes. Ezúton szeretném megköszönni neki és gyermekeimnek azt a kitartást, és hatalmas áldozathozatalt, amivel segíti a munkámat, ezáltal a munkásmozgalomban folytatott napi harcomat. Mert nem könnyű harc ez, megküzdeni a napi megélhetési gondokkal,

bizakodva a szocialista jövőben. Mert nem lehet más a megoldás arra, hogy a nemzetünk újra felemelkedjen. Legyen megint világhírű mezőgazdaságunk. Jusson mindenkinek munka, biztos megélhetés. Ne legyen kiváltság a jobb és egészségesebb élet. Harcoljon velünk mindenki, harcoljunk a jogainkért, harcoljunk a jövőnkért, a gyermekeink jövőjéért. Küzdjünk azért, hogy nyugodt, békés időskort élhessünk meg. Ne kelljen attól rettegnünk, hogy mit fogunk majd enni, lesz-e munkánk, vagy fedél a fejünk felett. Már tudom, hogy ez a társadalmi forma csak a szocializmus lehet. Meg kell értetni az emberekkel, hogy nincs más út. Apám mindig azt mondta nekem: „fiam, az útnak csak jobb vagy baloldala van, a dolgok csak feketék vagy fehérek lehetnek, ne higgy azoknak soha, akik azt mondják, van más út, van szürke”. Az elmúlt évek megértették velem ezt a mondatot. Nincs kétféle kapitalizmus. Csak fekete, csak olyan, amiben nincs keresni-valója a melósnak. Nem szabad elhinnünk, hogy a kapitalizmust lehet úgy is csinálni, hogy nekünk, az ország többségének majd jó lesz. Az, ami nemzetünk széles néptömegeinek megfelelő, élhető, az csak a baloldaliság, az igaz baloldaliság. Ezek a gondolatok, ezen értékek vezérelnek nap, mint nap. Csálnak mosolyt az arcomra, adnak erőt a harchoz.

Bízom benne, hogy húsz év múlva ugyanide írhatok még, emlékezhetek, és tervezhetek. Ünnepelhetünk, és akkor már nem csak a párt negyvenedik születésnapját, hanem a győzelmet, amit anynyira megérdemel a magyar nép, a kétkezi munkájában, becsületben megfáradt dolgozó ember. ■

MUNKÁSPÁRTI SZÜLETÉSNAPO

**A Magyar Kommunista
Munkáspárt
december 19-én
a Baross utca 61-ben
ünnepli 20. születésnapját**

Az ünnepségre szeretettel várjuk
a párt minden tagját!

A Munkáspárt és a Baloldali Front aktivistái
az ünnepet is munkával kezdik,
reggel fél nyolctól
a Blaha Lujza téren szórólapokat osztanak,
ismertetik a párt választási programját,
zsíros kenyérral és forró teával kínálják
az érdeklődőket.

A Központi Bizottság ünnepi ülése
– ahová minden párttagot szeretettel várunk –

10 órakor kezdődik a Baross utca 61.
első emeleti nagytermében.

Ünnepi köszöntőt mondanak
Thürmer Gyula mellett

a Munkáspárt és a Baloldali Front vezetői.

Az ünnepi műsorban versekkel,
filmekkel idézzük fel
a Munkáspárt elmúlt 20 évét.

EZ IS ETIKAI KÉRDÉS!

Jó ideje a Munkáspárt Központi Etikai Bizottságának nincs feladata. Nincsenek „izgalmas” ügyeink. Ez jó dolog! Jelzi, hogy politikai kérdésekben a cselekvési egység érvényesül. Mindenki belátja, jelentős küzdelem küszöbén állunk, a társadalom kisemmizettjeinek parlamenti képviselőjére készülünk. Olyan helyzetben vagyunk, amikor a párt fokozott anyagi támogatása egyfelől politikai, másfelől etikai kérdés.

Etikai kérdés, hogy ahová a párt lapja, A Szabadság (amúgy a megrendelés hiányában) nem kopogtat be, ott az alapszervezet egy-egy tagja hívja fel az elvtársunk figyelmét: tőled is áldozatot vár a párt! Etikai kérdés, hogy egymás között van-e figyelemfelhívó szavunk, ott a végeken tudunk-e önállóan cselekedni, a párton belül vállaljuk-e a közéletiséget! Etikai kérdés is, hogy jut-e mindarra, amit terveztünk!

Igen! Ma úgy látjuk, magunkon múlik, lesz-e kinyomtatott program, lesz-e képviselőjelöltjeinknek bemutatkozója, a vezetés eljut-e az ország minden szegletébe. Igen, ma minden forint kell.

Elvtárs! Érezd, ma rajtad is múlik a sikerünk!

Hajdú József,
a KEB elnöke

„A tettekre figyeljünk...”

A gyűjtés tizennegyedik hete (zárás 2009. november 23.)

A teljes adományozott összeg 6.230 ezer forint. Ezt 1009 fő adományozta a szimpatizánsokkal együtt. Az egy főre jutó átlag 6.174 forint.

Kiemelt adományozóink:

Vida János, Budapest, újabb adományával 101.000 forint.
Vida-Bór Ernesztina, Budapest, 22.000 forint. Ezekkel az adományokkal a Vida család 173.000 forintot adományozott össze a pártnak. Köszönjük!

Peterác Máttyás, Pécs, 50.000 forint; Lévai Istvánné, Szolnok, 40.000 forint; Móricz Sándor, Budapest, 20.000 forint. 10.000 forintot adományoztak: Csikány József, Csikány Józsefné Budapest; Csernus Csilla, Fitos János Kecskemét, Csáky Csabáné Budapest, Bókáné Koller Margit, Szakály.

A korábbi számunkban elírtuk Madi Sándor elvtárs, kecskeméti adományozónk nevét, tévedésünkért ismételtelen elnézést kérünk!

Az adományokat mindenkinek köszönjük!

Karacs Lajosné

Könyvbemutató

Az elsikkasztott ország című könyvet 2009. december 4-én (pénteken) Miskolcon fogja dedikálni Thürmer Gyula.
A helyszín: Fókusz Könyvtárház, Széchenyi utca 7.

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>